

Carta del prelat (desembre 2014)

El pensament de la segona vinguda de Crist és font d'esperança per als cristians. Desembre és un mes per preparar-se també al record de la seva primera vinguda a la terra, el Nadal.

05/12/2014

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Comencem un nou any litúrgic, en què esperem tantes gràcies de Déu,

continuació de les moltes que ens ha regalat els mesos passats, i sempre! El centenari del naixement d'Álvaro del Portillo i la beatificació han marcat a fons aquest any 2014 que és a punt de concloure. Augmentem diàriament els desitjos de ser molt fidels al camí per assolir la felicitat, i també l'afany de convertir-nos quotidianament per identificar-nos més amb Jesucrist. Quin bon moment per repetir amb freqüència i profund convenciment aquestes paraules:

gràcies, perdó, ajudeu-me més.

Incrementem en les properes setmanes les accions de gràcies, ahora que acudim amb més confiança a la misericòrdia divina, demanant indulgència pels nostres pecats i pels de tota la humanitat. I no deixem de seguir impetrant la protecció del Cel per a l'Església, per a aquesta petita part de l'Església que és l'Obra, per a cada un de nosaltres, per al món sencer.

En les primeres setmanes d'Advent, la litúrgia ens convida a considerar la vinguda de Crist al final dels temps. Sant Pau, en resum atapeït, enumera les realitats últimes que succeiran amb la vinguda gloriosa de Nostre Senyor. *Perquè així com per la seva unió amb Adam tots moren, així també per la seva unió amb Crist tots tornaran a la vida. Però cadascú en el moment que li correspon: Crist, com a primícia; després, el dia que ell vindrà, els qui són de Crist. Llavors arribarà la fi, quan ell destituirà tota mena de potència, d'autoritat i de poder i posarà el Regne en mans de Déu, el Pare. Perquè Crist ha de regnar fins que Déu haurà posat tots els enemics sota els seus peus. (...) I quan tot li haurà estat sotmès, el Fill mateix se sotmetrà al qui li ho haurà sotmès tot. Així Déu serà tot en tots [1].*

La meditació d'aquesta veritat de la nostra fe ens omplirà d'esperança, de fortalesa i de consol, precisament

quan experimentem els límits de la nostra actual condició humana, des de la malaltia i la mateixa mort fins a les contrarietats del peregrinar terrenal o les misèries personals i les de tots els homes i dones. No mancaran les victòries aparents del mal en aquesta terra -només aparents!-, que no ens poden desanimar si ens ancorem fermament en l'esperança teològica. Déu, que és just i misericordiós, no s'oblida dels seus fills, encara que dilati els premis i càstigs.

Fa poques setmanes, en l'ofici diví, els preveres llegíem unes paraules de sant Agustí. Comentant aquesta veritat de la fe, escriu: «És que no ha de venir més endavant el Senyor, quan esclataran en plor tots els pobles de la terra? Primer va venir en la persona dels predicadors, i va omplir tot l'orbe de la terra. No posem resistència a la seva primera vinguda, i no temerem la segona» [2].

El consell del sant bisbe d'Hipona es manté sempre actual. Els cristians, diu, han de «servir-se d'aquest món, no servir al món. Què vol dir això? Que els qui tenen han de viure com si no tinguessin, segons les paraules de l'Apòstol (...). Qui es veu lliure de preocupacions espera segur la vinguda del seu Senyor. En efecte, quina classe d'amor a Crist és el d'aquell que tem la seva vinguda? No ens fa vergonya, germans? L'estimem i, no obstant això, temem la seva vinguda.

«Segur que l'estimem? No serà més aviat que estimem els nostres pecats? Odiem el pecat, i estimem a qui ha de venir a castigar el pecat. Ell vindrà, ho vulguem o no; el fet que no vingui ara no vol dir que no hi hagi de venir més endavant. Vindrà, i no sabem quan; però, si ens troba preparats, en res ens perjudica aquesta ignorància» [3].

El retorn de Crist no ha de causar por o preocupació a l'home o a la dona de fe. Al contrari, ha de constituir un esperó per a realitzar obres bones, d'ordinari sense cridar l'atenció.

Només cal ser i captenir-se com a cristians, a tota hora, per col·laborar amb Ell en l'extensió del seu regne, que ara creix de manera oculta, fins que es manifesti en plenitud al final dels temps. Ens ho recordava sovint sant Josepmaria. ***Tenim una gran tasca davant nostre. No podem romandre parats, ja que el Senyor ens va declarar expressament: negociem fins que jo torni(Lc 19, 13). Mentre esperem el retorn del Senyor, (...) no ens podem estar amb els braços plegats. L'extensió del Regne de Déu no és tan sols una feina oficial dels membres de l'Església que representen Crist, perquè n'han rebut els poders sagrats. Vos autem estis corpus Christus, vosaltres també sou cos de Crist, ens indica l'Apòstol, amb***

el mandat concret de negociar fins a la fi [4].

Potser ens vingui a la pensa la idea que tenim pocs talents, escasses qualitats, o que la tasca que desenvolupem és monòtona, amb poca incidència sobre els assumptes de les ànimes i del món; una reflexió que formulava el nostre Pare quan es trobava refugiat en una seu diplomàtica durant la persecució religiosa a Espanya. Privat de la possibilitat d'exercir lliurement el ministeri sacerdotal, reduït –es podria dir- a una inactivitat exterior gairebé absoluta, en companyia d'un petit grup de fidels de l'Obra, els alertava així: ***La meva vida és ara tan monòtona! Com aconseguiré que fructifiquin els dons de Déu en aquest forçós descans, en aquesta foscor en què em trobo? No oblidis que pots ser com els volcans coberts de neu, que fan contrastar amb el gel de fora el foc que***

devora les seves entranyes. Per fora, sí, et podrà cobrir el gel de la monotonia, de la foscor; semblaràs exteriorment com lligat. Per dins, però, no cessarà de abraçar-te el foc, ni et cansaràs de compensar la manca d'acció externa, amb una activitat interior molt intensa. Pensant en mi i en tots els nostres germans, què fecunda es tornarà la inactivitat nostra! De la nostra tasca en aparença tan pobre sorgirà, a través dels segles, un edifici meravellós [5].

Ens ho recordava també el Papa Francesc fa pocs dies: **som cridats a ser sants precisament vivint amb amor i oferint el mateix testimoni cristià en les ocupacions de cada dia (...). A casa, pel carrer, a la feina, a l'església, en aquest moment i en el teu estat de vida, s'ha obert el camí cap a la santedat. No us descoratgeu en**

anar per aquest camí. És precisament Déu qui ens dóna la gràcia. Només això demana el Senyor: que estiguem en comunió amb Ell i al servei dels germans [6].

Filles i fills meus, traquem també nosaltres conseqüències personals d'aquesta realitat. Des del llit d'un hospital, en les tasques domèstiques de la casa, enmig de la feina més absorbent, en el silenci d'un laboratori o dels camps, en qualsevol lloc, amb l'esperit de l'Opus Dei, si unim tot això a nostre Senyor, estem col·laborant activament amb Ell en l'extensió del seu regne a la terra, i preparant-ne l'adveniment gloriós que ens omplirà de felicitat.

Els últims mesos, us he recordat sovint que tenim ja al Cel a una gernació immensa de benaurats de l'Obra, que habiten a la glòria. Amb tots estem íntimament units per la Comunió dels sants. Ells i elles

enforteixen la nostra debilitat, fan ressò a les nostres peticions, ens ajuden de tantes maneres. El Papa Benet XVI recordava una cosa que la revelació ens ensenya: «Del retorn definitiu de Crist (...) se'ns ha dit que no vindrà Ell sol, sinó juntament amb tots els seus sants» [7].

Quina alegria pensar que, entre aquesta multitud de sants que acompanyen Crist al Cel i que baixaran amb Ell en seguici gloriós, es troben tantes i tants als qui tractem a la terra! Per la misericòrdia de Déu, hi serem també cadascuna i cadascun de nosaltres, si som fidels a la nostra crida. «Així, cada sant que entra a la història - prosseguia Benet XVI- constitueix ja una petita porció del retorn de Crist, del seu nou ingrés en el temps, que ens palesa la imatge d'una manera nova i ens dóna la seguretat de la seva presència. Jesucrist no pertany al passat i no està confinat a un futur

llunyà, l'arribada del qual no tenim ni tan sols la valentia de demanar. Ell arriba amb una gran processó de sants. Juntament amb els seus sants ja és sempre en camí cap a nosaltres, cap al nostre avui» [8]. L'Advent ens prepara també per rebre espiritualment Jesucrist en el Nadal, quan recordem el seu naixement segons la carn. A això ens convida la litúrgia especialment a partir del 17 de desembre. Sempre se'ns presenta el temps de trobar-se amb Jesús que va sovint a la nostra ànima, sobretot en la Comunió de cada dia i, espiritualment, en tants altres moments. Aquesta trobada s'esdevé molt especialment en el clima espiritual de l'Advent, que cobra més intensitat així que ens acostem al Nadal.

El Papa Francesc ens convida a reflexionar sobre el naixement de Jesús, festa de la confiança i de l'esperança, que supera la incertesa i

el pessimisme. I la raó de la nostra esperança és aquesta: **Déu és amb nosaltres i Déu es fia de nosaltres. Però penseu bé en això: Déu és amb nosaltres i Déu es fia de nosaltres (...).** Ve a habitar amb els homes, tria la terra com habitatge per ser al costat de l'home i fer-se trobar allà on l'home passa els dies en l'alegria i en el dolor. Per tant, la terra ja no és només un "vall de llàgrimes", sinó el lloc on Déu mateix ha plantat la seva tenda, és el lloc de la trobada de Déu amb l'home, de la solidaritat de Déu amb els homes [9].

Aquest temps litúrgic que acabem d'iniciar, preparant-nos per al Nadal, ens col·loca davant el misteri de l'encarnació del Fill de Déu, *la decisió benèvola* [10] amb la qual Déu Pare vol atraure'ns a Si, en el seu Fill, per l'Esperit Sant, perquè arribem a la plena comunió d'alegria i de pau amb Ell. Allunyem el pessimisme, si

mai es presenta, en contemplar que, de vegades, el mal sembla triomfar sobre el bé, tant dins de nosaltres mateixos com a la societat. «L'Advent ens convida una vegada més, enmig de tantes dificultats, a renovar la certesa que Déu és present: Ell ha entrat en el món, fent-se home com nosaltres, per dur a plenitud el seu pla d'amor. I Déu demana que també nosaltres ens convertim en signe de la seva acció en el món. Mitjançant la nostra fe, la nostra esperança, la nostra caritat, Ell vol entrar en el món sempre de nou i vol fer resplendir sempre de nou la seva llum en la nostra nit» [11].

La vinguda gloriosa de Crist posarà fi a totes les injustícies i pecats, però considerem seriosament que ja ara el Senyor ens convoca perquè l'ajudem a transmetre a altres ànimes els fruits de la redempció. Milions de persones, sense saber-ho, esperen la manifestació dels fills de Déu [12]: de

tu, de mi, de tants homes i dones de bona voluntat. Amb les nostres obres i les nostres paraules hem de mostrar que el món en què ens movem, amb tots els seus problemes i contradiccions, no es redueix a un lloc inhòspit on hem estat llançats per un destí impersonal i cec, sinó que és el lloc de la trobada joiosa amb Déu, tot misericòrdia, que ha enviat el seu Fill al món, i que assisteix l'Església mitjançant la presència sempre actual de l'Esperit Sant.

Els dies que s'acosten, poblacions de gairebé tots els països es desitgen pau i felicitat. Assumim una vegada més el càntic que va ressonar el primer Nadal: *Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que ell estima* [13]. Llavors el van entonar els àngels, ara ens correspon a nosaltres, els cristians, cantar-lo amb el bon exemple i amb les nostres

paraules de misericòrdia i de perdó,
amb el nostre apostolat constant.

Demanem a Déu que la violència
sigui vençuda amb la força de l'amor,
en tots els ordres de l'existència. Que
els desitjos de bondat i d'amor que la
gent s'intercanvia aquests dies
penetrin realment en tots els
ambients de la vida quotidiana. Un
prec que elevem al Cel acudint a la
mediació materna de Maria
santíssima, recorrent també a la
intercessió de sant Josep, de sant
Josepmaria i de tots els sants. A ells i
a tots vosaltres us demano que us
uniu a la meva incessant pregària
per l'Església i el Papa, per l'Obra i
cadascun dels seus fidels i
cooperadors, pel món sencer.

Desitjo fer-vos partícips de la meva
joia, quan a la catedral de Moscou es
va celebrar una missa solemne en
honor del beat Álvaro del Portillo.
Una altra manifestació d'agraïment a

la Trinitat, que s'ha unit a les moltes misses d'acció de gràcies que han tingut lloc en ciutats dels cinc continents.

Vull acabar impel·lint-vos a assaborir el *Christus natus est nobis* de la litúrgia: Crist ha nascut per a nosaltres. Quant ens estima Déu, que vol que visquem contínuament en Ell! Demaneu a la Sagrada Família per les meves intencions.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de desembre de 2014.

.....

[1] *1Cor 15, 22-28*.

[2] Sant Agustí, *Enarracions sobre els salms*, 95, 14-15 (CCL 39, 1351-1353).

[3] Ibid.

[4] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 121.

[5] Sant Josepmaria, *Notes d'una meditació*, 6-VII-1937 ("Créixer cap endins", pàg. 189).

[6] Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general*, 19-XI-2014.

[7] Benet XVI, *Discurs*, 21-XII-2007.

[8] Ibid.

[9] Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general*, 18-XII-2013.

[10] *Ef 1, 9*.

[11] Benet XVI, *Discurs en l'audiència general*, 5-XII-2012.

[12] Cfr. *Rm 8, 19*.

[13] *Lc 2, 14*.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-desembre-2014/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-desembre-2014/) (06/08/2025)